

Prezidents Tomass S. Monsons

Viņš ir augšāmcēlies!

Tukšais kaps tajā pirmajā Lieldienu rītā bija atbilde uz Ījaba jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”

Šī ir ievērojama konference. Kā Baznīcas prezidents visu vārdā, kuri līdz šim ir piedalījušies ar vārdiem un mūziku, es esmu izvēlējis vienkārši šajā brīdī pateikt jums tikai divus vārdus, kas angļu valodā ir divi paši svarīgākie vārdi. Šie vārdi māsai Šerilai Lantai un viņas padomniecēm, korim, mūziķiem, runātājiem ir „Paldies jums”.

Pirms daudziem gadiem, esot Londonā, Anglijā, es apmeklēju slave no Teita mākslas galeriju. Geinsboro, Rembranta, Konstebļa un citu slave nu mākslinieku darbi bija izlikti daudzās telpās. Es apbrīnoju to skaistumu un apzinājos, ka šo meistardarbu radīšanai bija nepieciešamas izcilas prasmes. Kādā klusā trešā stāva istabas stūrī bija novietota glezna, kas ne tikai piesaistīja manu uzmanību, bet arī manu sirdi. Gleznotājs Frenks Bromlijs bija uzgleznojis pieticīgu lauku māju pie vējainas jūras. Divas sievietes, kāda promesoša zvejnieka

māte un sieva, bija visu nakti skatījušās jūrā un gaidījušas viņa atgriešanos. Nakts bija pagājusi, un viņas sāka saprast, ka viņš ir aizgājis bojā jūrā un neatgriezies. Nometusies uz ceļiem blakus savai vīramātei un savu galvu ielikusi viņas klēpī, jaunā sieva izmisumā raudāja. Uz loga malas esošā izdegusi svece liecināja par veltīgi nomodā pavadīto nakti.

Es varēju sajust jaunās sievietes sirdssāpes; es jutu viņas bēdas. Satraucoši spilgtais nosaukums, ko gleznotājs bija piešķīris savam darbam, vēstīja traģisko stāstu. Tās skanēja: *Bezcerīgā rītausma*.

Ak, kā gan jaunā sieviete ilgojās pēc mierinājuma un pēc realitātes, ko sniedz Roberta Luisa Stīvensona „Rekviēms”:

*Jūrnieks ir atgriezies mājās no jūras,
Un arī mednieks, atgriezies no kalniem.¹*

Neviena no mirstīgās dzīves realitātēm nav tik noteikta kā tās gals. Nāve nāk pie visiem, tā ir „visu cilvēku mantojums. Tā var pieprasīt savus upurus zīdaiņa vecumā vai jaunībā; tā var atnākt dzīves ziedu laikā; tās sauciens var arī būt atlikts līdz sirmam vecumam; tā var atgadīties nelaimes gadījuma vai slimības rezultātā ... vai ... arī dabīgu cēloņu dēļ, bet tai ir jānāk”.² Tā nenovēršami attēlo sāpīgu drauga zaudēšanu un, it īpaši jaunībā, iznīcinošu triecienu nepiepildītiem sapņiem, nesasniegtiem mērķiem un zaudētām cerībām.

Vai ir kāds mirstīgais, kurš ir saskāries ar mīla cilvēka zaudēšanu vai kurš, pats stāvēdams uz bezgalības sliekšņa, nebūtu aizdomājies, kas viņu sagaida aiz priekšskara, kas atdala redzamo no neredzamā?

Pirms daudziem gadsimtiem vīrs vārdā Ījabs — kuru Dievs bija svētījis ar daudzām materiālām svētībām un kuru bija piemeklējuši visi iespējamie smagie pārbaudījumi — bija apsēdies kopā ar saviem biedriem un uzdeva mūžīgo, nenovecojošo jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”³ Ījabs izteica to, ko jebkurš cits dzīvojošs vīrietis vai sieviete ir pārdomājuši.

Šajā lieliskajā Lieldienu rītā es vēlētos apsvērt Ījaba jautājumu — „Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” — un sniegt atbildi, kas nāk ne tikai no rūpīgas apsvēršanas, bet arī no atklātā Dieva vārda. Es sākšu ar svarīgāko.

Ja šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, pastāv iecere, tad jābūt arī Projektētājam. Kurš var raudzīties

uz daudzajiem Visuma brīnumiem, neticot, ka pastāv kāda iecere visai cilvēcei? Kurš var apšaubīt visa pastāvošā Projektētāja esamību?

Pirmajā Mozus grāmatā mēs uzzinām, ka diženais Projektētājs radīja debesis un Zemi. „Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem.”

„Lai top gaisma,” sacīja diženais Projektētājs, „un gaisma tapa.” Viņš radīja debesis. Viņš atdalīja zemi no ūdeņiem un teica: „Lai zeme izdod zāli ... augļu kokus, kas augļus nes, pēc savas kārtas, kam sēkla sevī.”

Viņš radīja divus spīdekļus — sauli un mēnesi. Saskaņā ar Viņa ieceri parādījās zvaigznes. Viņš lika, lai dzīvas radības būtu ūdenī un putni lidotu virs zemes. Un tā notika. Viņš radīja lopus, zvērus un rāpuļus. Iecere bija gandrīz pabeigta.

Kā pēdējo Viņš radīja cilvēku pēc Savas līdzības — vīrieti un sievieti — lai tie valdītu pār visām citām dzīvām būtnēm.⁴

Vienīgi cilvēks saņēma gara spējas — smadzenes, prātu un dvēseli. Vienīgi cilvēks, kuram piemīt šādas raksturīgas pazīmes, bija spējīgs ticēt un cerēt, sajust iedvesmu un būt mērķtiecīgs.

Kurš gan varētu pārliecinoši strīdēties, ka cilvēks, cēlākais no visiem diženā Projektētāja radījumiem, spēdams valdīt pār visām citām dzīvām būtnēm, apveltīts ar smadzenēm un gribu, ar prātu un dvēseli, ar gara spējām un dievišķību, pārstātu pastāvēt, kad tā gars pamet savu laicīgo templi?

Lai spētu saprast nāves nozīmi, mums ir jāspēj novērtēt dzīves

nolūku. Ticības blāvajai gaismai ir jādod ceļš atklāsmju pusdienlaika saules spožumam, no kurām mēs zinām, ka dzīvojam pirms savas piedzimšanas mirstīgajā pasaulē. Atrodoties pirmsmirstīgajā esamībā, mēs nešaubīgi bijām citu Dieva dēlu un meitu starpā un no prieka gavilējām par iespēju izdzīvot šo izaicinošo, tomēr nepieciešamo mirstīgās dzīves pieredzi.⁵ Mēs zinājām, ka mūsu mērķis bija saņemt fizisku ķermeni, pārvarēt grūtības un pierādīt, ka mēs ievērosim Dieva baušļus. Mūsu Tēvs zināja, ka mirstīgās dzīves rakstura dēļ mēs tiksim kārdināti, grēkosim un cietīsim neveiksmi. Tādēļ, lai mums būtu visas iespējas gūt panākumus, Viņš nodrošināja Glābēju, kurš ciestu un nomirtu mūsu dēļ. Viņš ne tikai izpirktu mūsu grēkus, bet, kā daļu no Grēku Izpirkšanas, Viņš arī pārvarētu fizisko nāvi, kurai mēs visi būtu pakļauti Ādama krišanas dēļ.

Tādējādi, vairāk kā pirms 2000 gadiem, Kristus, mūsu Glābējs, piedima šajā mirstīgajā dzīvē kādā kūti Bētleme. Daudzus gadus iepriekš pareģotais Mesija bija ieradies.

Ļoti maz tika uzrakstīts par Jēzus bērnību. Man ļoti patīk šī Rakstu vieta Lūkas evaņģēlijā: „Un Jēzus pieņēmas gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.”⁶ Un Apustuļu darbu grāmatā ir īsa frāze attiecībā uz Glābēju, kurai ir plaša nozīme: „[Viņš] gājis apkārt, labu darīdams.”⁷

Viņu kristīja Jānis Jordānas upē. Viņš aicināja Divpadsmit apustuļus. Viņš svētīja slimos. Viņš lika klibiem staigāt, akliem redzēt, kurliem dzirdēt. Viņš pat augšāmcēla mirušos.

Viņš mācīja, Viņš liecināja un Viņš deva mums pilnīgu paraugu, kuram sekot.

Tad Glābēja mirstīgās dzīves misija pietuvojās tās noslēgumam. Pēdējās vakariņas ar apustuļiem notika augšistabā. Viņu gaidīja Ģetzemane un Golgātas krusts.

Neviens mirstīgais nevar pilnībā aptvert tā nozīmību, ko Kristus izdarīja mūsu labā Ģetzemanē. Vēlāk Viņš pats aprakstīja to, ko piedzīvoja: „Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā.”⁸

Pēc Ģetzemanē piedzīvotās agonijas Viņš spēku izsīkumā tika raupju un nežēlīgu roku sagrābts un aizvests Annas, Kajafas, Pilāta un Hēroda priekšā. Viņš tika apsūdzēts un nolādēts. Ļaunprātīgi sitieni vēl vairāk vājināja Viņa sāpju nomocīto ķermeni. Asinis tecēja pa Viņa seju, kad nežēlīgs, no asiem ērkšķiem veidots, kronis bija ar spēku uzspiests uz Viņa galvas, caurdurot Viņa uzaci. Tad vēlreiz Viņš tika aizvests pie Pilāta, kurš padevās saniknota pūļa kļiedzieniem: „Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā.”⁹

Viņš tika pērts ar rīksti, kuras daudzajos ādas vijumos bija iestiprināti asi metāla un kaulu gabali. Piecēlies kājās pēc nežēlīgās pāršanas, klupdams Viņš nesa Savu krustu, līdz Viņš nespēja tālāk paiet, un kāds cits turpināja nest Viņa nastu.

Galū galā uz Golgātas kalna, Viņa bezpalīdzīgiem sekotājiem noskaatoties, Viņa savainotais ķermenis tika pienaglots pie krusta. Bez jebkādas žēlastības Viņš tika izsmiets un

nolādēts, un izzobots. Un tomēr Viņš iekliedzās: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”¹⁰

Viņa dzīvībai dziesot, agoniskās mokās pagāja vairākas stundas. No Viņa izkaltušajām lūpām atskanēja vārdi: „Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās”. — „Un, to sacījis, Viņš nomira.”¹¹

Mierinošajai un žēlsirdīgajai nāvei atbrīvojot Viņu no mirstīgās dzīves ciešanām, Viņš atgriezās Sava Tēva klātbūtnē.

Pašā pēdējā brīdī Mācītājs būtu varējis novērsties. Bet viņš nenovērsās. Viņš nolaidās zemāk par visām lietām, lai Viņš varētu izglābt visas lietas. Viņa nedzīvais ķermenis tika steidzami, bet uzmanīgi novietots aizlienētā kapā.

Nekādi citi vārdi kristīgajos Rakstos man nenožīmē vairāk, kā tie, kurus teica eņģelis raudošajai Marijai Magdalēnai un otrai Marijai, kad pirmajā nedēļas dienā viņas tuvojās kapam, lai apkoptu Tā Kunga ķermeni. Eņģelis sacīja:

„Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?

Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”¹²

Mūsu Glābējs dzīvoja atkal. Visdziženākais, mierinošākais un pārliecinošākais notikums visas cilvēces vēsturē bija noticis — uzvara pār nāvi. Ģetzemanes un Golgātas sāpes un agonija bija aizslaucītas prom. Cilvēces pestīšana bija nodrošināta. Ādama krišana bija atprasīta.

Tukšais kaps tajā pirmajā Lieldienu rītā bija atbilde uz Ījaba jautājumu: „Kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?” Visiem, kas dzird manu balsi,

es paziņoju — kad cilvēks nomiris, viņš atkal dzīvos. Mēs to zinām, jo mums ir atklātā vārda gaisma.

„Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās.

Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.”¹³

Es esmu lasījis to cilvēku liecības, kuri piedzīvoja Kristus krustā sišanas bēdas un Viņa augšāmcelšanās prieku, un es tām ticu. Es esmu lasījis to cilvēku liecības Jaunajā pasaulē, kurus apmeklēja tas pats augšāmcēlies Kungs, un es tām ticu.

Es ticu tā cilvēka liecībai, kurš šajā laiku atklāšanā runāja ar Tēvu un Dēlu birzī, kas tagad tiek saukta par Svēto, un kurš atdeva savu dzīvību, aizzīmogojot savu liecību ar savām asinīm. Viņš paziņoja:

„Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš dzīvo!

Jo mēs redzējām Viņu, patiesi pie Dieva labās rokās; un mēs dzirdējām balsi liecinām, ka Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls.”¹⁴

Nāves tumsu var vienmēr izklidēt atklātās patiesības gaisma. „ES ESMU augšāmcēlies un dzīvība,”¹⁵ teica Mācītājs. „Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu.”¹⁶

Daudzu gadu laikā es esmu dzirdējis un lasījis neskaitāmas liecības, kurās ar mani ir dalījušies cilvēki, kuri liecina par augšāmcelšanās realitāti un kuri vislielākajos vajadzību brīžos ir saņēmuši Glābēja apsolīto mieru un mierinājumu.

Es pastāstīšu jums tikai daļu no vienas šādas liecības. Pirms divām nedēļām es saņēmu aizkustinošu

vēstuli no septiņu bērnu tēva, kurš rakstīja par savu ģimeni, un tieši — par savu dēlu Džeisonu, kurš bija saslimis 11 gadu vecumā. Dažu nākamā gadu laikā Džeisona slimība atkārtojās vairākas reizes. Tēvs pastāstīja par Džeisona pozitīvo attieksmi un priedīgo noskaņojumu, neskatoties uz viņa veselības problēmām. Džeisons saņēma Ārona priesterību 12 gadu vecumā un “vienmēr labprātīgi veica savus pienākumus ar izcilību, vai nu viņš jutās labi, vai nē.” Viņš saņēma Eagle Scout award (apbalvojumu „Ērgļu skauts”) 14 gadu vecumā.

Pagājušovasar, neilgi pēc Džeisona 15 dzimšanas dienas, viņam atkal bija jānodod uz slimnīcu. Kādā reizē, apmeklējot Džeisonu, viņa tēvs atrada viņu guļam ar aizvērtām acīm. Nezinot, vai Džeisons bija aizmidzis vai nomodā, viņš sāka klusi ar viņu sarunāties. „Džeison,” viņš teica, „es zinu, ka savas īsās dzīves laikā tu esi pieredzējis daudz grūtību un tavs pašreizējais stāvoklis ir smags. Lai arī tev priekšā ir grūta cīņa, es vēlos, lai tu nekad nezaudētu ticību Jēzum Kristum.” Viņš teica, ka bija pārsteigts, kad Džeisons uzreiz atvēra acis un skaidrā un apņēmības pilnā balsī teica: „Nekad!” Tad viņš atkal aizvēra acis un neko vairs neteica.

Viņa tēvs rakstīja: „Ar šo vienkāršo paziņojumu Džeisons izteica vienu no spēcīgākajām un skaidrākajām liecībām par Jēzu Kristu, ko es jebkad biju dzirdējis. ... Kad viņa paziņojums „Nekad!” tika tajā dienā iespiests manā dvēselē, mana sirds piepildījās ar prieku, ka mans

Debesu Tēvs bija svētījis mani būt par tēvu tik lieliskam un cildenam zēnam ... tā bija pēdējā reize, kad es dzirdēju viņu paziņojam savu liecību par Kristu.”

Kaut arī viņa ģimene domāja, ka šī būs tikai vēl viena kārtējā hospitalizācija, Džeisons nomira nepilnas divas nedēļas vēlāk. Viņa vecākais brālis un māsa tajā laikā kalpoja misijā. Vēl viens no brāļiem, Keilijs, bija tikko saņēmis savu misijas aicinājumu. Patiesībā, aicinājums tika saņemts agrāk, nekā bija gaidīts, un 5. augustā, tikai nedēļu pirms Džeisona nāves, visa ģimene sapulcējās viņa slimnīcas palātā, lai Keilija misijas aicinājums tiktu atvērts tur un visa ģimene varētu būt klāt.

Man atsūtītajai vēstulei tēvs bija pievienojis fotogrāfiju, kurā bija redzams Džeisons, guļam savā slimnīcas gultā, un viņam blakus stāvēja viņa brālis Keilijs, turot rokās savu misijas aicinājumu. Zem fotogrāfijas bija šāds uzraksts: „Aicināti kalpot savās misijās kopā — priekš kara abās pusēs.”

Džeisona brālis un māsa, kas jau

kalpoja misijās, atsūtīja brīnišķīgas, mierinošas vēstules, kuras nolasīt Džeisona bērēs. Viņa māsa, kas kalpoja Argentīnas Buenosairesas Rietumu misijā, savas vēstules daļā rakstīja: „Es zinu, ka Jēzus Kristus dzīvo, un tādēļ, ka Viņš dzīvo, mēs visi, ieskaitot mūsu mīloto Džeisonu, arī atkal dzīvosim. ... Mēs varam gūt mierinājumu mūsu pārlicinošajās zināšanās, ka mēs esam tikuši aizzīmogoti kopā kā mūžīga ģimene. ... Ja mēs šajā dzīvē darīsim vislabāko, ko spējam, lai paklausītu un darītu labāk, mēs viņu redzēsim atkal.” Viņa turpināja: „Svēto Rakstu pantam, ko es esmu ilgu laiku mīlējusi, tagad ir parādījusies jauna nozīme un svarīgums ... Jāņa Atklāsmes grāmatas 21. nodaļas 4. pants: „Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.””

Mani dārgie brāļi un māsas, mūsu visdziļāko bēdu laikā mēs varam saņemt pilnīgu mieru no eņģeļa vārdiem tajā pirmajā Lieldienu rītā: „Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies.”¹⁷

*Augšāmcēlies! Augšāmcēlies!
Slavinām lai vārdu šo!
Dienas trīs Viņš kapā tvēries,
Tagad prieks lai uzliesmo;
Nāvei beigas, cilvēks brīvs,
Kristus uzvarā viss tīts.¹⁸*

Kā viens no Viņa īpašajiem lieciniekiem uz Zemes šodien, es paziņoju šajā brīnišķīgajā Lieldienu svētdienā, ka tā ir patiesība, Viņa svētajā Vārdā — tieši Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, Vārdā — āmen.

ATSAUCES

1. Robert Louis Stevenson, “Requiem,” *An Anthology of Modern Verse*, red. A. Methuen (1921), 208. lpp.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. izd. (1916), 20. lpp.
3. Ījaba 14:14.
4. Skat. 1. Mozus 1:1–27.
5. Skat. Ījaba 38:7.
6. Lūkas 2:52.
7. Ap. d. 10:38.
8. Mācība un Derības 19:18.
9. Lūkas 23:21.
10. Lūkas 23:34.
11. Lūkas 23:46.
12. Lūkas 24:5, 6.
13. 1. korintiešiem 15:21, 22.
14. Mācība un Derības 76:22–23.
15. Jāņa 11:25.
16. Jāņa 14:27.
17. Mateja 28:6.
18. „Augšāmcēlies!”, *Baznīcas dziesmas pieaugušiem un bērniem*, 55. lpp.

Norādījumi tēmai „Mācības mūsdienām”

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot no vienas vai vairākām runām no iepriekšējās vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem vajadzētu uzsvērt, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz klasi jaunāko vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā no runām sagatavot stundu

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un mācāt

runu/runas. Jūs varat sajukt vilinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu klases dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu klases dalībniekiem:

- Atrast runā/runās principus un mācības.
- Domāt par to nozīmi.
- Dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās.
- Pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2010. g. maijs– 2010. g. oktobris	Runas, publicētas 2010. gada maija <i>Liahonā</i> *
2010. g. novembris– 2011. g. aprīlis	Runas, publicētas 2010. gada novembra <i>Liahonā</i> *

*Šīs runas (daudzās valodās) ir pieejamas conference.lds.org.

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Palīdzēt viņiem ceļā mājup

Mēs sniedzam Dieva bērniem vislielāko palīdzību, nodrošinot viņiem veidus, kā attīstīt ticību Jēzum Kristum un Viņa atjaunotajam evaņģēlijam, kad viņi vēl ir jauni.

Brāļi un māsas, mūsu Debesu Tēvam ir vajadzīga mūsu palīdzība, lai atvestu Viņa gara bērnus pie Viņa mājās. Es šodien runāju par jauniešiem, kuri jau pieder Viņa patiesajai Baznīcai un tādējādi ir sākuši iet pa taisno un šauru taku uz savām Debesu mājām. Viņš vēlas, lai tie agri iegūtu garīgo spēku, lai paliktu uz šīs takas. Un Viņam ir vajadzīga mūsu palīdzība, lai uzvestu tos atpakaļ uz takas, ja viņi nokļūstu.

Es biju jauns bīskaps, kad sāku skaidri saprast, kādēļ Tās Kungs vēlas, lai mēs stiprinātu bērnus, kad viņi vēl ir jauni, un izglābtu viņus steidzīgi. Es pastāstīšu jums atgadījumu ar vienu jauniņu, kura simbolizē daudzus, kuriem es esmu mēģinājis palīdzēt gadu gaitā.

Viņa sēdēja mana bīskapa galda otrā pusē. Viņa stāstīja man par savu

dzīvi. Viņa bija kristīta un konfirmēta par Baznīcas locekli astoņu gadu vecumā. Bez asarām acīs viņa stāstīja par nākamajiem vairāk nekā 20 savas dzīves gadiem, taču viņas balsī bija saklausāmas skumjas. Viņa teica, ka lejupejošā spirālveida kustība sākās ar izvēli, kas saistījās ar cilvēkiem, kuri, viņasprāt, bija ļoti interesanti. Viņa sāka pārkāpt baušļus, kuri sākmā viņai šķita maznozīmīgi.

Sākmā viņa sajuta nelielas skumjas un vainas apziņu, taču attiecības ar draugiem sniedza viņai jaunas sajūtas, kas bija citu simpātijas, un viņas gadījumā apņemšanās nožēlot grēkus šķita arvien maznozīmīgāka. Pieaugot pārkāpto baušļu nopietnībai, sapnis par laimīgām, mūžīgām mājām sāka gaist.

Tā nu viņa sēdēja man pretim, kā viņa pati izteicās, postā. Viņa

vēlējās, lai es izglābju viņu no grēka slazdiem, kuros viņa jutās sasaistīta. Taču vienīgais atbrīvošanās ceļš bija izrādīt ticību Jēzum Kristum, būt ar salauztu sirdi, nožēlot grēkus un tādā veidā tapt attīrītai, izmainītai un stiprinātai caur Tā Kunga veikto Grēku izpirkšanu. Es sniedzu viņai savu liecību, ka tas ir iespējams. Un tas tiešām bija iespējams, tikai daudz grūtāk nekā tajā gadījumā, ja viņa būtu izrādījusi ticību savā jaunībā, uzsākot savu ceļojumu atpakaļ pie Dieva, un tad, kad viņa pirmoreiz sāka maldities.

Mēs sniedzam Dieva bērniem vislielāko palīdzību, nodrošinot viņiem veidus, kā attīstīt ticību Jēzum Kristum un Viņa atjaunotajam evaņģēlijam, kad viņi vēl ir jauni. Mums arī jāpalīdz viņiem atdzīvināt ticību ātri, pirms tā izgaist, viņiem nomaldoties no ceļa.

Jūs un mēs varam sagaidīt gandrīz neskaitāmas iespējas palīdzēt ceļotājiem, kas ir atrodami starp Dieva bērniem. Glābējs pateica, kādēļ mums būs šīs neskaitāmās iespējas palīdzēt, kad Viņš aprakstīja bīstamo ceļojumu mājup visiem Dieva bērniem grēka un Sātana radītajā miglā:

„Ieejiet pa šaurajiem vārtiem, jo plati ir vārti un ceļš ir plats, kas ved uz pazušānu, un daudz ir to, kas pa tiem ieiet;

tāpēc ka šauri ir vārti un šaurš ir ceļš, kas ved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod.”¹

Paredzot Savu bērnu vajadzības, mīlošais Debesu Tēvs ceļa malā ir novietojis norādījumus un glābējus. Viņš sūtīja Savu Dēlu, Jēzu Kristu, lai padarītu drošo ceļojumu iespējamu

un labi saskatāmu. Viņš ir aicinājis šajā laikā par Savu pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu. Savas jaunības laikā prezidents Monsons ir mācījis ne tikai, kā noturēties uz ceļa, bet arī kā izglābt tos, kuri ir novesti bēdās.

Debesu Tēvs ir mūs nozīmējis būt dažādās vietās, lai stiprinātu un, kad nepieciešams, vestu ceļotājus drošībā. Mūsu nozīmīgākie un atbildīgākie pienākumi ir ģimenē. Tie ir nozīmīgi, jo ģimenei ir iespējas bērna dzīves sākumā stingri likt bērna kājas uz mājupceļa. Vecāki, brāļi un māsas, vecvecāki, tantes un onkuļi kļūst par spēcīgākiem pavadoniem un glābējiem ar mīlestības saišu palīdzību, kas ir ģimenei patiesi raksturīgā iezīme.

Ģimenei ir priekšrocības pirmo astoņu bērna dzīves gadu laikā. Šo aizsargāto gadu laikā, Jēzus Kristus veiktās Grēku izpiršanas dēļ, Sātana radītās tumsības miglas mājupceļu aizmiglojošā ietekme ir bloķēta. Šo nozīmīgo gadu laikā Tās Kungs palīdz ģimenēm, aicinot Sākumskolas darbiniekus, kuri palīdz stiprināt bērnus garīgi. Viņš arī dod Ārona priesterības nesējus, kuri pasniedz Svēto Vakarēdienu. Bērni Svētā Vakarēdiena lūgšanās saklause solījumu, ka viņi kādu dienu varēs saņemt Svēto Garu kā savu ceļvedi, ja viņi būs paklausīgi Dieva baušļiem. Rezultātā viņi top stiprināti, lai pretotos kārdinājumiem un lai kaut kad nākotnē dotos glābt citus.

Daudzi Baznīcas bīskapi sajūt iedvesmu aicināt spēcīgākos bīskapiju locekļus kalpošanai atsevišķiem bērniem Sākumskolā. Viņi saprot to, ka,

ja bērni tiks stiprināti ar ticību un liecību, viņiem visdrīzāk būs mazāk nepieciešama glābšana pusaudža vecumā. Viņi saprot, ka stipri garīgie pamati var atstāt būtisku iespaidu uz visu dzīvi.

Mēs visi varam palīdzēt. Vecmamma, vectēvi un jebkurš Baznīcas loceklis, kurš pazīst bērnu, var palīdzēt. Nav nepieciešams formāls aicinājums Sākumskolā. Tam nav arī vecuma ierobežojumu. Viena jauna sieviete, kas bija Vispārējā Sākumskolas padomē, palīdzēja izveidot devīzi — Izvēlies pareizo (IP).

Viņa nekad nepiekusa, kalpojot bērniem. Viņa mācīja savas bīskapijas Sākumskolā pēc pašas vēlēšanās līdz gandrīz 90 gadu vecumam. Mazie bērni varēja sajūst viņas mīlestību. Viņi redzēja viņas sniegto piemēru. No viņas bērni iemācījās Jēzus Kristus evaņģēlija vienkāršos principus. Pats galvenais, pateicoties viņas paraugam, viņi iemācījās sajūst un atpazīt Svēto Garu. Un, kad viņiem tas izdevās, viņi sekmīgi sāka iegūt ticību, kas nepieciešama, lai pretotos kārdinājumiem. Pastāv mazāka iespēja, ka viņus būs nepieciešams glābt, un viņi ir labāk sagatavoti, lai dotos palīgā citiem.

Es iemācījos, kāds spēks ir vienkāršai ticībai lūgšanā un pašāvivai uz Svēto Garu, kad mūsu bērni bija mazi. Mūsu vecākais dēls vēl nebija kristīts. Viņa vecāki, Sākumskolas skolotāji un priesterības kalpotāji bija mēģinājuši viņam palīdzēt sajūst un atpazīt Svēto Garu un zināt, kā saņemt Viņa palīdzību.

Kādu pēcpusdienu mana sieva

bija aizvedusi viņu pie kādas sievietes, kura mācīja viņam lasīt. Man vajadzēja ienākt viņam pakalā atpakaļceļā no darba.

Viņa nodarbība beidzās agrāk par plānoto. Viņš jutās pārliecināts, ka zināja ceļu uz mājām. Viņš sāka iet uz mājām. Vēlāk viņš teica, ka jutās pilnīgi pārliecināts un viņam patika doma par došanos mājās vienam. Pēc tam, kad viņš bija nogājis aptuveni pusjūdzi (0,8 km), sāka satumst. Viņam izlikās, ka viņš joprojām atrodas ļoti tālu no mājām.

Viņš joprojām atceras, ka garāmbraucošo automašīnu gaismas bija izplūdušas viņa asaru dēļ. Viņš sajūta kā mazs bērns un nevis kā pārliecināts zēns, kurš bija uzsācis iet mājās vienatnē. Viņš saprata, ka viņam bija nepieciešama palīdzība. Tad viņš kaut ko atcerējās. Viņš zināja, ka viņam bija jālūdz. Tā viņš nogriezās no ceļa un devās dažu koku virzienā, kurus viņš tik tikko spēja saskatīt tumsā. Viņš atrada vietu, kur nomesties ceļos.

Caur krūmiem viņš sadzirdēja tuvojošās balsis. Divi jaunieši bija dzirdējuši viņu raudam. Pienākot klāt, viņi jautāja: „Vai varam tev palīdzēt?” Raudot viņš pateica viņiem, ka bija apmaldījies un vēlējās doties mājās. Viņi pajautāja, vai viņš zināja savu māju tālruņa numuru vai adresi. Viņš nezināja. Viņi pajautāja, kā viņu sauc. To viņš zināja. Viņi aizveda viņu uz savām mājām, kas atradās netālu. Tad viņi sameklēja mūsu uzvārdu tālruņu katalogā.

Saņemot tālruņa zvanu, es steigdzos palīgā, sajūtot pateicību, ka

Dievs bija nolīcis labus cilvēkus uz viņa mājupceļa. Es vienmēr esmu bijis pateicīgs, ka viņam bija mācīts lūgt ticībā un ka palīdzība nāks tad, kad viņš būs noklīdis no ceļa. Šī ticība ir vedusi viņu drošībā un dāvājusi glābējus vairāk reižu, nekā viņš spēj atcerēties.

Tas Kungs Savā valstībā ir izveidojis palīdzības sniegšanas un glābēju paraugu. Savā gudrībā Tas Kungs ir iedvesmojis Savus kalpus izveidot dažus no iedarbīgākajiem veidiem mūsu stiprināšanai un nozīmēt labākos glābējus, mums ejot cauri pusaudžu gadiem.

Jūs zināt divas iedarbīgas programmas, kuras ir nodrošinājis Tas Kungs. Viena no tām, kas ir domāta jaunajām sievietēm, saucās „Personības attīstība”. Otra, kas paredzēta Ārona priesterības nesējiem, saucās „Pienākums pret Dievu”. Mēs mudinām jauno paaudzi saskatīt savu potenciālu un iegūt lielu garīgo spēku. Un mēs lūdzam, lai tie, kuri rūpējas par jauniešiem, darītu to, ko Tas Kungs sagaida no viņiem, lai palīdzētu jauniešiem. Un mēs visi par to rūpējamies, jo no viņiem ir atkarīga Baznīcas nākotne.

Šīs divas programmas nesen ir uzlabotas, bet to mērķis ir palicis nemainīgs. Prezidents Monsons izteica to šādi — mums ir „jāmācās tas, kas mums ir jāmācās, jādara tas, kas mums ir jādara, un jābūt tādiem, kādiem mums ir jābūt”.²

Personības attīstības brošūra jaunajām sievietēm skaidri pasaka šo mērķi: „Programma „Personības attīstība” ietver astoņas Jauno sieviešu

vērtības, lai palīdzētu tev pilnīgāk saņemt, kas tu esi, kāpēc tu esi šeit, uz Zemes, un kas tev jādara kā Dieva meitai, lai sagatavotos tai dienai, kad tu dosies uz templi, lai noslēgtu svētās derības.”

Tajā vēl ir teikts, ka jaunās sievietes uzņemsies saistības, izpildīs tās un ziņos par sekmēm kādam no vecākiem vai vadītājam. Tajā arī ir dots solījums, ka „paradumi, kurus tu izveidosi, strādājot pie Personības attīstības programmas — tādi kā lūgšana, Svēto Rakstu studēšana, kalpošana un dienasgrāmatas rakstīšana — kļūs par tavas ikdienas sastāvdaļu. Šie paradumi stiprinās tavu liecību un palīdzēs tev mācīties un pilnveidoties visas dzīves laikā”.³

Programma „Pienākums pret Dievu” Ārona priesterības jaunajiem vīriešiem ir padarīta iedarbīgāka un koncentrētāka. Tā būs atrodama vienā vienkāršā grāmatiņā, kas domāta visiem trim Ārona priesterības amatiem. Jaunie vīrieši un viņu vadītāji katrs saņems šīs jaunās grāmatas eksemplāru. Tā ir iedarbīgs līdzeklis. Tā stiprinās jauno vīriešu liecības un viņu attiecības ar Dievu. Tā palīdzēs viņiem mācīties priesterības pienākumus un vēlēt tos izpildīt. Tā stiprinās viņu attiecības ar saviem vecākiem, kvoruma locekļiem un viņu vadītājiem.

Abas šīs programmas liek lielu uzsvaru uz pašu jauniešu pūliņiem. Viņi tiek aicināti mācīties un darīt to, kas būtu izaicinājums jebkuram. Atceroties savu jaunību, es nevaru iedomāties, ka man būtu bijuši šādi izaicinājumi. Jā, dažos gadījumos

mani aicināja paveikt kaut ko grūtu, bet tikai šād un tad. Šīs programmas prasa pastāvīgumu, lielus pūliņus un mācību un garīgās pieredzes uzkrāšanu vairāku gadu laikā.

Domājot par tām, es sapratu, ka šo brošūru saturs ir reāls atspoguļojums tam, kā Tas Kungs paļaujas uz jauno paaudzi un uz mums visiem, kuri mīl jauniešus. Es esmu arī redzējis pierādījumus tam, ka šī paļaušanās ir pamatota.

Savu apmeklējumu laikā es vēroju, kā darbojas Ārona priesterības kvorumi. Esmu redzējis, kā jaunieši rīkojas pēc mācību paraugiem, plāno darīt to, ko Dievs vēlas, lai viņi darītu, tad dodas ārā, lai darītu to, ko viņi ir apņēmušies darīt, un stāsta citiem par to, kā viņi tikuši garīgi izmainīti. Un man, vērojot un klausoties, kļūva skaidrs, ka Gars aizskāra tēvus, mātes, vadītājus, draugus un pat kaimiņus, kuri atradās draudzē, kad viņi dzirdēja jauniešu liecības par to, kā viņi tikuši stiprināti. Jaunieši bija pacīlāti, daloties liecībās, tāpat arī tie, kuri centās viņus uzmundrināt.

Jauno sieviešu programma satur tādus pašus efektīvus piemērus, kas palīdz jaunajām sievietēm attīstīt garīgo spēku un sniedz iespējas mums tajā palīdzēt. Personības attīstības programma palīdz jaunajām sievietēm sagatavoties saņemt tempļa priekšrakstus. Ar savu piemēru viņām palīdz viņu mātes, vecāsmātes un katra taisnīga sieviete Baznīcā. Es esmu redzējis, kā vecāki palīdzēja meitai sasniegt mērķus un piepildīt sapņus, ievērojot un novērtējot visu to labo, ko viņa dara.

Tikai pirms pāris dienām es vēroju, kā māte un meita saņēma Jauno sieviešu atzinības apbalvojumu par to, ka viņas kopā bija kļuvušas par izciliem sieviešķības paraugiem. Kad viņas man pastāstīja, ko tas viņām bija nozīmējis, es sajutu Tā Kunga apstiprinājumu un iedrošinājumu mums visiem.

Lielākā palīdzība, ko mēs varam sniegt jauniešiem, ir ļaut viņiem sajūst mūsu pārliecību, ka viņi ir uz ceļa, lai atgrieztos atpakaļ pie Dieva, un ka viņi var to paveikt. Mēs arī darām labāko, ko spējam, ejot kopā ar viņiem. Tādēļ, ka ceļš ir stāvs un dažreiz akmeņains, viņi dažreiz zaudēs drosmi un pat paklups. Viņi dažreiz var apmulst un nesaprast savu galamērķi, un noklist uz ceļa, kuram ir mazāka mūžīgā vērtība. Šīs iedvesmotās programmas padara to par mazāk iespējamu, tādēļ ka tās vada jaunieti aicināt un saņemt Svētā Gara sadraudzību.

Labākais padoms, ko varam dod jauniešiem, ir tāds, ka viņi var atgriezties pie Debesu Tēva tikai tad, ja viņus vadīs un pamācīs Dieva Gars. Tādēļ, ja mēs esam gudri,

mēs mudināsim, uzslavēsim un ilustrēsim ar piemēru visu, kas veicina Svētā Gara sadraudzību. Kad viņi stāsta mums, ko viņi dara un jūt, mums pašiem ir jābūt gataviem sajūst Svēto Garu. Tādā gadījumā mūsu uzslavās un smaidos viņi sajūtīs Dieva apstiprinājumu. Ja arī mēs sajūtīsim vajadzību dot pamācošu padomu, viņi tajā sajūtīs mūsu mīlestību un Dieva mīlestību, un nevis pārmetumu un noraidījumu, kas var atļaut Sātanam aizvest viņus tālāk prom.

Paraugš, kas viņiem visvairāk vajadzīgs no mums, ir aktīva, praktiska līdzdalība tajā, kas viņiem ir jādara. Mums ir jālūdz, lai saņemtu Gara dāvanas. Mums ir jāpārdomā Svētie Raksti un dzīvo praviešu vārdi. Mums ir jāizveido plāni, kas nav tikai vēlmes, bet gan derības. Un tad mums ir jātur mūsu solījumi Tām Kungam. Un mums ir jāzumdrina citi, daloties ar viņiem Grēku Izpiršanas svētībās, kuras ir ienākušas mūsu dzīvē.

Un mums kā paraugs ir jārāda savā dzīvē tā nepārtrauktā un ilgstošā uzticība, ko Tas Kungs sagaida no

viņiem. Ja mēs tā darīsim, mēs palīdzēsim viņiem sajūst pārliecību no Gara, ka, ja viņi būs neatlaidīgi, viņi dzirdēs mīlošā Glābēja un Debesu Tēva vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu esi bijis uzticīgs pār mazumu, es tevi iecelšu pār daudzumu. Ieej sava kunga priekā.”⁴ Un mēs, kuri palīdzam viņiem, dzirdēsim šos vārdus ar prieku.

Es liecinu, ka Tas Kungs mīl jūs un katru Dieva bērnu. Šī ir Viņa valdība, kas atjaunota ar priesterības atslēgām caur pravieti Džozefu Smitu. Tomass S. Monsons ir Tā Kunga pravietis mūsdienās. Es apsolu katram no jums, ka, rīkojoties atbilstoši iedvesmotai vadībai šajā patiesajā Jēzus Kristus Baznīcā, mūsu jaunieši un mēs, kuri viņiem palīdzam un mīlam viņus, varam tikt drošībā nogādāti uz mūsu mājām pie Debesu Tēva un Glābēja, lai dzīvotu ģimenēs un priekā mūžīgi. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 3. Nefijs 14:13–14.
2. Thomas S. Monson, „To Learn, to Do, to Be,” *Liabona*, 2008. g. nov., 67. lpp.
3. Brošūra *Jauno sieviešu personības attīstība*, 6. lpp.
4. Mateja 25:21.